

Soldaten och kärlekens band

2:a pris, klassen svenska som andra språk, av Janda Othman

Det var en kylig och blåsig dag i en liten kurdisk by i Rojava, som en ung man vid namn Levend stod inför ett olyckligt beslut. Han var uppvuxen bland de rullande kullarna och de gröna fälten i Rojava, där han var omgiven av sitt folk och sin älskade familj. Levend hade alltid känt en stark samhörighet med sitt folk och sin kultur. Han var en engagerad son, bror, make och vän. Beklagligtvis skulle han nu ställas inför sitt hittills svåraste prov.

Efter en snabb frukost, med tårar i ögonen, omfamnade Levend sin mor, Lena, sin fru, Halime och sin lillasyster, Rojda. "Jag måste göra det här, mamma. Jag måste skydda vårt hemland", viskade han och torkade bort sin mammas tårar. Hans mor var en stark kvinna som hade förlorat sin man i samma konflikt. Förbindelsen mellan mor och son var djupare än någonsin, men plikten kallade.

Levend fortsatte, hans blick fast på Halime som höll tillbaka sina egna tårar. "Halime, min älskling, jag ska göra allt jag kan för att återvända till dig och till lilla Rojda. Lova mig att ni kommer att vara starka och ta hand om varandra i min frånvaro", sa Levend. Han kysste henne ömt och tryckte henne mot sitt hjärta, där han kände hennes hjärtslag sammanflätas med hans. Halime nickade, kämpade med orden. "Jag lovar att vänta på dig, Levend, och vår kärlek kommer fortsätta att vara stark när du återvänder. Vi ska be för din säkerhet varje dag". Hon tog hans hand och tryckte de mot sitt hjärta som om hon ville säkerställa att en del av henne skulle gå med honom.

Rojda, den lilla systemen, klamrade sig fast vid Levends ben. "Storebror, du måste komma tillbaka och berätta för mig flera sagor när du är hemma igen!" ropade hon med tårar i ögonen. Levend böjde sig ner och omfamnade Rojda. "Självklart, lillasyster, jag lovar det. Vi har många sagor kvar att dela med varandra". Han kysste henne på panna och reste sig sedan upp.

Med tungt hjärta vände sig Levend till sin farbror, Emin, som var en erfaren soldat. "Jag kommer att behöva allt du lärt mig nu, farbror", sa Levend med en fast blick. Emin nickade stolt och gav Levend sin gamla krigshjälm, som hade sett många slag och fortfarande bar ärr från strider gångna.

Denna lilla by hade överlevt år av konflikt, men hotet från fienderna hade gradvis ökat till en nivå som byborna inte kunde ignorera längre. Byborna kunde inte längre bevittna människors död, och att vara maktlösa var som att känna tusen knivar i sina hjärtan. De kände att de måste försvara sitt hemland, sina traditioner och sin kultur.

Att dagligen utsättas för ljudet av skott skapade en ständig känsla av osäkerhet och svårighet, särskilt för dem som hade barn. Barnen kunde inte leka fritt utomhus eftersom de var rädda för att bli träffade av skott, vilket ledde till att barnen blev allt mer skräckslagna för varje dag som gick. Det gjorde ont för föräldrar att se sina barn instängda i huset. Föräldrar stod maktlösa och osäkra på hur de skulle skapa en ljusare framtid för sina barn. De hade en enkel önskan, som var att leva tryggt med sina nära och kära samt se till att deras barn fick tillgång till utbildning.

Med en sista blick tillbaka på sin älskade familj, vände sig Levend om och började sin farliga resa, med plikten som sitt kall men med kärleken till sin familj som sin styrka. Levend och hans kamrater samlades i byn och marscherade mot fronten, redo att möta sina fiender. De var unga och rädda, men de bar på press av de familj som de lämnat bakom sig. Soldaterna visste att deras beslut att kriga inte bara var en plikt, utan också ett offer som de hade gjort för sina älskade. Dagarna på fronten var hårda och provande. Striderna var våldsamma och farliga. Levends lojalitet gentemot sina kamrater var stark och det var det som gav honom tålamod. De var som en andra familj för honom, och de kämpade tillsammans med hopp om att återvända hem en dag.

Under de långa nätterna, när stjärnorna och månen lyste, tänkte Levend på sin fru, mor, lillasyster och byn. Han längtade efter att återse dem, känna deras kärlek och leva i frid. Under stunder som dessa, förstod Levend hur värdefullt det är att ha en familj och ett hem som man kunde känna sig trygg i.

Efter lång väntan, med vapenvilan utropad och kriget avslutat, återvände Levend och hans kamrater till byn med en lättnad och tacksamhet. Soldaternas tålamod och kämpning vann.

När de väl kom närmare byn såg de att det hade skett förändringar. Byns en gång fridfulla gator var nu fyllda av en ny energi. Barnen sprang glatt runt, och grannarna hade samlats för att återbygga och reparera de skadade husen. Levend och hans kamrater var imponerade av byns beslutsamhet och styrka. Det var detta gemensamma arbete som fullgjorde hela Rojava.

Då Levend närmade sig sitt eget hus såg han sin mor, som stod på tröskeln och väntade. Däremot stod någon som han inte hade förväntat att se. Det var hans far (Ivan), som han hade trott var förlorad i kriget!

Ivan hade överlevt kriget, men hans historia var en av äventyr och överlevnad på egen hand. Efter en svår strid hade han hamnat bakom fiendens linjer och förlorat kontakten med sin enhet. Ivan hade då fattat ett modigt beslut att gömma sig i bergen för att undvika att bli upptäckt av fienden. Han överlevde på det lilla han kunde hitta i naturen med hjälp av sin kunskap om överlevnadstekniker. Under åren som gått hade Ivan hållit sig undan och hoppats på en dag återvända till sin familj. Det var under denna tid som hans familj hade trott att han hade avlidit. Därmed hade han hört om vapenvilan och börjat vandra tillbaka till byn, men när han väl var tillbaka hade han förlorat kontakten med många andra bybor och visste inte vad som hade hänt med dem.

Tårarna fyllde Levends ögon när han omfamnade sin far, och en fridfull känsla spreds genom hans själ. Förbindelsen mellan far och son, som hade varit brutet under så lång tid, hade nu återställts på ett sätt som ingen hade kunnat föreställa sig.

Halime närmar sig Levend försiktigt. Levend titade chockerande på hennes mage. Hon var gravid i den sjätte månaden men Levend hade ingen aning om det eftersom Halime ville överraska honom. Glädjen spred sig i Levends själ och han kunde inte förklara hur lycklig han var. Att så många saker som skedde under en och samma gång var något oförväntat för Levend. Nu visste Levend att tålamodet och kämpningen var värt allt och lite till! Det starka bandet hölls ihop med hjälp av den utspridda kärleken.

Detta oväntade sammanträffande var ett mirakel, ett tecken på att även i de mest svåraste tiderna kunde banden mellan familjemedlemmarna inte brytas. Det var ett känslösamt och förväntat ögonblick som fyllde byn med hopp och glädje, och det visade att förbindelsen mellan nära och kära alltid kunde övervinna de mest utmanade prövningarna.